

Balada lyricko-eroticko-pracovně-drastická

Ivo Jahelka

Vzduch voněl senem, létem a sexem,
před svatým Jenem v kapliče smek' jsem,
vzpomněl na Věnu z Prostřední Lhoty,
co kvůli senu měl jen trampoty,
koníčkem Venci bývaly děvy,
vdané, i s věnci, Marušky, Evy,
dobýval těla jim tajným klíčem,
každá ho chtěla, zmámená chtíčem.

R: Jinak voní seno koním,
jinak zamilovaným,
fouká z polí, láska bolí,
nevěř snům slibovaným.

Padala rosa, když Věna s Radkou
přes pole prosa kráčeli zkratkou,
znal Věna postup milostné lekce,
dívenky podstup překonal lehce,
jak ti dva jdouce, kam nohy je nesly,
do sena v louce v objetí klesli,
už ruka vjíždí pod riflí slupku
a pohyb hýždí natřásá kupku.

R:

Frontální systém postoupil níže,
po nebi čistém mračna se blíží,
Jeřábek děda viděl to oknem,
dostal strach, běda, že seno mu zmokne,
vyrazil chvatně, chtěl seno mít v suchu,
viděl už špatně a měl vadu sluchu,
kabát do deště popad' ze židle,
a v kůlně eště trakač a vidle.

R:

Co se dál dělo, jaký byl vývoj:
na těle tělo v seně jak příboj,
a před tou kupkou bylo zřít dědu,
s vidlema v rukou z toho nedělal vědu,
i v dobrém bydle neztratil fortel,
mihly se vidle a stvrdily ortel,
pak řev Věny chlapce bolestí, zmatkem,
když vidle hladce mu projely zadkem.

R:

Zpíval jsem schválně na Věny počest,
jak originálně připravil o čest,
nebývá zvykem o noci prvé,
by chlap ztratil s křikem půl litru krve.